

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou v právní věci

žalobce **X**, nar. **X**
 státní příslušnost **X**
 bytem **X**
 zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
 sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
 sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
 poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2025, č. j. OAM-404/ZA-ZA15-ZA13-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2025, č. j. OAM-404/ZA-ZA15-ZA13-2025 (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje **X**.

„napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) zamítnul jeho žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce má za to, že žalovaný učinil předčasné závěry o stavu bezpečnosti v Arménii. Žalovaný si neopatřil dostatek aktuálních podkladů, které pochází z dostatečného množství důvěryhodných zdrojů pro hodnocení bezpečnostní a politické situace v Arménii. Konkrétně žalovaný poukazuje na zastaralost Informace OAMP – Arménie: Hodnocení Arménie jako bezpečné země původu, ze dne 4. 9. 2024. Upozorňuje na nutnost pravidelného hodnocení situace v zemích označených za bezpečné a v případě náhlých změn zvážit přehodnocení bezpečnosti [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 12. 10. 2022, č. j. 10 Azs 161/2022-56]. Výše uvedený podklad potvrzuje narůstající napětí mezi Arménií a Ázerbájdžánem. Žalobce upozorňuje, že situace v zemi se neustále vyvíjí. Bezpečnostní rizika na hranici s Ázerbájdžánem se zvyšují. V té souvislosti žalobce upozorňuje, že za situace, kdy střety probíhají na části území země původu žalobce, nelze již z toho důvodu zemi považovat za bezpečnou [srov. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu ve spojení s čl. 37 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“)].
3. Žalobce namítá, že není vyloučená jeho účast v arménské armádě při výkonu základní vojenské služby. Žalobce odmítá nucenou účast na zločinech uvedených v čl. 12 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Je obecně známou skutečností, že v průběhu válečného konfliktu mezi Arménií a Ázerbájdžánem byly válečné zločiny páčány. Arménii z důvodu páčání těchto zločinů nelze považovat za bezpečnou zemi původu, a to ani když by žalobce mohl plnit alternativní vojenskou či civilní službu (srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 26. 2. 2015 ve věci C-472/13 *Shepherd*).
4. Na závěr žalobce poukazuje na porušování bezpečnostních pravidel ze strany ostatních vojáků či osob plnících povinnou vojenskou službu. Jednání těchto osob mnohdy dosahuje intenzity mučení, krutého, nelidského a ponižujícího zacházení. To ostatně nevyloučil ani NSS v rozsudku ze dne 9. 4. 2020, č. j. 7 Azs 367/2019-33. Úmrtí v armádě pak prokazuje i článek z portálu CivilNet, na nějž žalobce odkazuje. Možnost vzniku újmy nevyloučuje ani plnění alternativní vojenské služby či náhradní civilní služby, neboť jsou konstruovány tak, aby odpírače vojenské služby co nejvíce odradily [srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Adyan a ostatní proti Arménii (stížnost č. 75604/11)].
5. Žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

6. Žalovaný vyjádřil nesouhlas s žalobou. Poukázal na to, že žalobce pochází z tzv. bezpečné země původu ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu a § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška“). Při rozhodování vzal v úvahu žalobcem uváděné skutečnosti a shromáždil k nim relevantní zprávy o zemi původu, které jsou pro danou věc aktuální, objektivní a z dohledatelných zdrojů. Tyto posuzoval žalovaný jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že rozhodnutí odpovídá okolnostem daného případu. Žalobce neprokázal, že v jeho případě nelze považovat Arménii za bezpečnou zemi původu. Z opatřených zpráv vyplývá, že konflikt o Náhorní Karabach ustal a povolání k výkonu základní vojenské služby není samo o sobě relevantním důvodem pro udělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí je zákonné, vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a respektuje ustálenou judikaturu. Žalovaný navrhnul žalobu zamítnout.

IV.

Obsah správního spisu

7. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
8. Dne 4. 4. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen „ČR“). Dne 10. 4. 2025 poskytl žalobce údaje k podané žádosti, v nichž uvedl, že je arménské státní příslušnosti i národnosti, hovoří arménsky a rusky. Bydlel ve X. Vyznává X. Politické přesvědčení nemá. Je svobodný a bezdětný. Vycestoval letecky dne X z X přes X do Prahy na základě řeckého schengenského turistického víza platného od X do X. Dříve ve státech Evropské unie nepobýval. Je zdravý a trestně stíhaný nikdy nebyl. Důvodem žádosti je napjatá válečná situace. Žalobce se nechce účastnit války. Chce žít a studovat v ČR.
9. Téhož dne žalovaný s žalobcem provedl pohovor, v němž nad rámec výše uvedeného sdělil, že se ve vlasti zabýval studiem a profesionálním sportem (X). Maturitu nemá. Získat by ji chtěl v ČR a následně jít na vysokou školu. Z Arménie vycestoval z důvodu napjaté situace a války. V Arménii je branná povinnost. Dřív nebo později by byl odveden do války. S vycestováním problémy neměl. Kromě otce v ČR nemá žádné příbuzné. V Arménii má matku, mladšího bratra, dědu a babičku. S rodinou je v telefonickém kontaktu. Základní vojenskou službu neabsolvoval. Je povinná až od osmnácti let. Před nástupem posílá vojenská správa třikrát výzvu (předvolání). Žalobce se již dvakrát k vojenské správě dostavil. Prošel zdravotní prohlídkou a bylo mu sděleno, že může sloužit. Třetí návštěva přichází až po dosažení osmnácti let věku. Na té ještě nebyl. Žalobce shledává napjatou situaci v Arménii ve skutečnostech, že jsou na ni kladeny požadavky ohledně poskytnutí území. Na jejím území probíhají některé konflikty s Ázerbájdžánem i v současnosti, ačkoliv je podepsáno příměří. Arménie by měla poskytnout území Ázerbájdžánu. Nebýt těchto konfliktů, na základní vojenskou službu by nastoupil. Nikdy ve vlasti neměl konkrétní problémy. Otec žalobce je v ČR na zaměstnaneckou kartu a pracuje ve stavební firmě. Matka pracuje jako administrativní pracovnice na X.
10. V rámci správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany je obava žalobce z nástupu na základní vojenskou službu, protože by mohl být nasazen v rámci konfliktu a musel zabíjet lidi nebo být zabit.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

11. Žalovaný při svém rozhodování vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii. Konkrétně vycházel z Informace OAMP – Arménie: Hodnocení Arménie jako bezpečné země původu, ze dne 4. 9. 2024 (dále jen „Informace OAMP ze dne 4. 9. 2024“) a Informace OAMP – Arménie: Základní vojenská služba, Osvobození od základní vojenské služby a alternativní vojenská a civilní služba, ze dne 6. 6. 2025. Žalobce se dne 8. 7. 2025 seznámil s podklady napadeného rozhodnutí a zopakoval, že je situace mezi Arménií a Ázerbájdžánem stále napjatá. Ázerbájdžán vznáší nové požadavky na území a násilnické činy vždy začíná.
12. Dne 8. 7. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí nejprve podrobně rekapituloval dosavadní průběh správního řízení. Následně sdělil, že žalobce je státním příslušníkem Arménie, která je ve smyslu tohoto ustanovení zákona o azylu a § 2 odst. 1 písm. k) vyhlášky tzv. bezpečnou zemí původu. To znamená, že žalobce nese břemeno tvrzení a důkazní, že v jeho konkrétním případě tuto zemi za bezpečnou považovat nelze, a že mu hrozí větší riziko než jiným osobám v podobném postavení. Při posouzení žádosti vyšel žalovaný z výpovědi žalobce a z Informace OAMP ze dne 4. 9. 2024. Na základě této zprávy o zemi původu dospěl k závěru, že Arménii lze považovat za bezpečnou zemi původu. Mezi Arménií a Ázerbájdžánem sice existuje neutuchající napětí, které eskalovalo na podzim roku 2020 a následně v rámci tzv. „jednodenní války“ na podzim roku 2023. Všechny tyto konflikty se odehrávaly v oblasti Náhorního Karabachu. Aktuálně však Arménie není součástí žádného mezinárodního ani vnitrostátního ozbrojeného konfliktu. Dále žalovaný konstatoval, že výkon základní vojenské služby není relevantním důvodem pro udělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany, a to ani v případě, že je spojen s rizikem účasti při bojových akcích. Z Informace OAMP ze dne 6. 6. 2025 navíc vyplývá, že Arménie umožňuje výkon alternativní služby na základě zákona č. ZR-6 o alternativní službě ze dne 17. 12. 2003. Pokud tedy žalobce odmítá výkon základní vojenské služby, doporučil mu žalovaný požádat o výkon vojenské služby v alternativním režimu. Důvody udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu nebo doplňkové ochrany podle § 14 b téhož zákona žalovaný neposuzoval, a to v souladu s § 16 odst. 4 zákona o azylu. Stejně tak ve smyslu téhož ustanovení neposoudil, zda žalobce uvedl skutečnosti svědčící o hrozbě pronásledování nebo vážné újmy podle § 12, resp. § 14a zákona o azylu.

V.

Jednání a právní posouzení věci soudem

13. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.
14. Při jednání u Městského soudu v Praze dne 4. 12. 2025 právní zástupce žalobce argumentoval shodně jako v podané žalobě. Poukázal na to, že z Informace OAMP – Arménie: Základní vojenská služba, Osvobození od základní vojenské služby a alternativní vojenská a civilní služba, ze dne 6. 6. 2025 vyplývá, že žádosti o civilní službu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

příslušníků jiných náboženských skupin jsou pro neopodstatnění zamítány. Je zde poukazováno na případ arménského občana Davita Nazaretyana, který je baptistického vyznání a který byl v říjnu 2023 odsouzen ke dvěma letům vězení za vyhýbání se odvodu, když opakovaně neúspěšně žádal o alternativní službu. Namítl, že je-li takto postupováno vůči příslušníkům náboženských skupin, tím spíše takový postup hrozí i vůči osobám, které odmítají základní vojenskou službu z důvodu svědomí, což je i případ žalobce. Na podporu tvrzení ohledně porušování bezpečnostních pravidel ze strany ostatních vojáků či osob plnících povinnou vojenskou službu navrhl provedení důkazu článkem portálu CivilNet, shrnujícím počet úmrtí v arménské armádě mimo bojové operace a dále Informací MZV ČR, č.j. 114111-6/2023-MZV/LDTP ze dne 23. 5. 2023.

15. Zástupkyně žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby.
16. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se bezpečnou zemí původu rozumí stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
17. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
18. Podle § 16 odst. 4 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
19. Podle § 27 odst. 5 zákona o azylu *rozhodnutí o zamítnutí žádosti pro její zjevnou nedůvodnost lze vydat nejpozději do 90 dnů ode dne poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*
20. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu *ministerstvo vyhláškou stanoví seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí. Seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.*
21. Podle § 2 odst. 1 bodu 3 vyhlášky považuje Česká republika za bezpečnou zemi původu Arménii.
22. Soud úvodem poznamenává, že Arménii Česká republika skutečně považuje za tzv. bezpečnou zemi původu, neboť je tak zařazena ve shora citované vyhlášce. Aby mohl

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

být stát do tohoto seznamu zanesen, musí materiálně splňovat podmínky vyjmenované v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. V takové zemi tedy nesmí docházet obecně a soustavně k pronásledování nebo v něm obecně nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, tento stát jeho obyvatelé z těchto důvodů neopouštějí, daná země ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv. Je-li uvedená země skutečně považována za bezpečnou zemi původu, ve smyslu usnesení NSS ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020-32, „[j]e jeho (pozn. žalobce) úkolem přesvědčit žalovaného, že žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti podle zákona o azylu.“ Z uvedeného judikátu vyplývá, že zákon v takovém případě klade na žalobce vyšší nároky. Jde o zvláštní formu zkráceného řízení o mezinárodní ochraně, lišící se od běžného postupu, kde žadatel jinak vytváří základní rámec posouzení vlastní věrohodnou výpovědí a toto břemeno tvrzení pak ve vzájemné interakci se správním orgánem rozvíjí i o břemeno důkazní (jak to předpokládá např. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2024, č. j. 5 Azs 144/2024-31). V případě, že je prokázáno, že jde o tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, je naopak na žadateli, aby tvrdil a prokázal, že v jeho konkrétním případě není země ve smyslu zákona o azylu bezpečná. V opačném případě se vystavuje riziku, že bude jeho žádost zamítnuta právě s poukazem na § 16 odst. 2 zákona o azylu. Pokud správní orgán postupuje podle uvedeného ustanovení, nezkoumá meritorně důvody pro udělení mezinárodní ochrany, pokud je žadatel odpovídajícím způsobem neprokáže. Takový procesní postup je navíc podle § 27 odst. 5 zákona o azylu podmíněn tím, že rozhodnutí bude vydáno ve lhůtě 90 dnů od poskytnutí údajů k žádosti, což je však v daném případě splněno.

23. Z Informace OAMP ze dne 4. 9. 2024, vyplývá, že v Arménii nedochází k systematickému pronásledování ani v ní obecně nehrozí zvláštní újma, z těchto důvodů ji její občané neopouštějí, země ratifikovala a dodržuje smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost nevládních organizací dohlízejících nad dodržováním lidských práv.
24. Soud si je plně vědom toho, že mezi Arménií a Ázerbájdžánem je neutuchající napětí, které eskalovalo na podzim roku 2020 a následně v rámci tzv. „jednodenní války“ na podzim roku 2023. Všechny tyto konflikty se odehrávaly v oblasti Náhorního Karabachu, tedy v oblasti na hranicích Arménie a Ázerbájdžánu. Z toho vycházel žalovaný, který si k tomu opatřil zprávy o zemi původu založené ve správním spisu. Informace OAMP ze dne 4. 9. 2024 potvrzuje, že spor o Náhorní Karabach skončil převzetím kontroly Ázerbájdžánu nad oblastí Náhorního Karabachu po krátké ázerbájdžánské vojenské operaci ze září roku 2023. Následně země obnovily mírová jednání a snahy o vytyčení společné hranice.
25. V současnosti tedy Arménie není součástí žádného mezinárodního ani vnitrostátního ozbrojeného konfliktu. Konflikt, jaký vyžaduje ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, jakož i čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice, v Arménii neprobíhá (srov. definice mezinárodního ozbrojeného konfliktu v rozhodnutí Mezinárodního trestního tribunálu pro bývalou Jugoslávii ve věci *Tadić* [Prosecutor v. Duško Tadić, Case No. IT-94-1-AR72, Appeals Chamber, Decision on the Defence Motion for Interlocutory Appeal on Jurisdiction ze dne 2. 10. 1995]). Nad rámec soud poukazuje i na skutečnost, že v době

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

eskalace konfliktu se válka situovala pouze na hranicích Arménie a Ázerbájdžánu. Nezískala tedy kontury tzv. „totálního konfliktu“. Míra svévolného násilí konfliktu v letech 2020 až 2023 nedosáhla takové úrovně, že by existovalo obecné nebezpečí vážného ohrožení státním příslušníkům Arménie pouze z důvodu jejich přítomnosti na území Arménie [srov. rozsudky Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 17. 2. 2009 ve věci C-465/07 *Elgafaji*, či ze dne 10. 6. 2021 ve věci C-901/19 *Bundesrepublik Deutschland*].

26. Žalobce namítá, že žalovaným opatřené zprávy o zemi původu hodnotící politickou a bezpečnostní situaci v Arménii jsou zastaralé a nevychází z dostatečného množství důvěryhodných zdrojů. Podle usnesení NSS ze dne 28. 4. 2020, č. j. 6 Azs 200/2019-34 *„zastaralost zpráv nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové informace uplynul určitý čas; zastaralá je taková zpráva, která obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, jíž zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změnila situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let.“* Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce o neaktuálnosti této zprávy. Byť je datovaná k roku 2024, odráží stav, jaký v zemi i nadále je. Zároveň je potřeba zdůraznit, že žalovaný nemůže mít pokaždé k dispozici naprosto čerstvé informace. Zprávy neziskových organizací, Evropské unie a jiných států, či zprávy vypracované Odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, ze kterých obvykle vychází, jsou zpravidla vydávány periodicky (srov. usnesení NSS ze dne 26. 1. 2024, čj. 10 Azs 2/2024-27). Soud tedy konstatuje, že zprávy o zemi původu založené ve správním spisu jsou aktuální. Zároveň vychází z dostupných, ověřitelných a důvěryhodných zdrojů, které jsou zaznamenány v poznámkách pod čarou.
27. Arménii lze za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu považovat a žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud zemi původu posoudil jako bezpečnou ve smyslu příslušných ustanovení zákona o azylu, a to i přes určité dílčí nedostatky např. co se klientelismu a uplácení ve státní správě nebo ochrany práv sexuálních menšin týče (srov. Informace OAMP ze dne 4. 9. 2024).
28. Soud dává za pravdu žalovanému ohledně jeho závěru, že branná povinnost a základní vojenská služba představují základní státoobčanskou povinnost (srov. i např. rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, nebo usnesení téhož soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018-39, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015-30, ze dne 12. 7. 2024, č. j. 8 Azs 68/2024-29). Je však nutné, aby se jednalo o plnění branné povinnosti v regulérní armádě demokratického právního státu, v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem, a pokud je daným státem respektována možnost odepření výkonu takové vojenské služby z důvodu svědomí či náboženského přesvědčení, ať již zavedením náhradní (civilní) služby nebo jiným způsobem, nebo přinejmenším, pokud takové odepření výkonu vojenské služby není ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. c) kvalifikační směrnice trestáno nepřiměřenými nebo diskriminačními sankcemi.
29. V okamžiku, kdy je branná povinnost spojená s účastí na ozbrojeném konfliktu může být důvodem pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, pokud žadateli ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice hrozí trestní stíhání nebo trest za odepření jejího výkonu v situaci, kdy by tento výkon mohl zahrnovat přímou či nepřímou účast žadatele na mezinárodních válečných zločinech, zločinech proti

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

lidskosti, jiných vážných nepolitických zločinech nebo činech, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN, a pokud je zároveň dána souvislost mezi tímto způsobem pronásledování žadatele a azylově relevantními důvody pronásledování (srov. rozsudky NSS ze dne 10. 12. 2021, čj. 5 Azs 19/2020-45, ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, či rozsudek SDEU ze dne 19. 11. 2020 ve věci C-238/19, *EZ v. Bundesrepublik Deutschland*). Konflikt Arménie a Ázerbájdžánu nebyl doposud správními soudy vnímán jako takový druh konfliktu.

30. Žalobci v účasti na základní vojenské službě nebrání azylově relevantní jednání ve smyslu zákona o azylu. Země není ve válečném konfliktu a jde o službu v regulérní armádě demokratického státu. Z Informace OAMP ze dne 6. 6. 2025 vyplývá, že v případě, že by žalobce odmítal vojenskou službu se zbraní z náboženských důvodů nebo přesvědčení, resp. z principu, může na základě zákona č. ZR-6 požádat o alternativní službu (vojenskou beze zbraně v délce 30 měsíců, či civilní v délce 36 měsíců). Tvrzení, že vůči žalobci může být postupováno tak, jak je popisováno ve shora uvedené Informaci OAMP ze dne 6. 6. 2025, tedy, že jeho případná žádost o alternativní službu může být bezdůvodně zamítnuta a za vyhýbání se odvodu mu hrozí trest odnětí svobody, je za situace, kdy žalobce netvrdil a ani nebylo zjištěno, že by byl členem náboženského uskupení a že by odmítal základní vojenskou službu z náboženských důvodů, neopodstatněné a nemající oporu ve skutkových zjištěních.
31. Žalobce namítá, že mu hrozí reálné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, odst. 2 písm. b) zákona o azylu ze strany ostatních vojáků či osob plnících vojenskou službu. Soud v této souvislosti upozorňuje žalobce na povinnost tvrzení a jí odpovídající břemeno tvrzení (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86). Žadatel je primárním zdrojem relevantních informací pro udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán při posuzování žádosti vychází právě z jím předneseného azylového příběhu, který tvoří pomyslný rámec pro zjišťování skutkového stavu (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41). Přednesení nových skutečností až v řízení před soudem je možné, pouze pokud jde o takové skutečnosti, které žalobce nemohl bez vlastní viny uvést již v řízení před žalovaným. Tedy jen takové skutečnosti, které nastaly až v průběhu řízení, či takové, které ve fázi správního řízení nebyly žadateli známy (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32).
32. Žalobce spojil své obavy z pronásledování a vážné újmy s jinou rovinou účasti v arménské armádě. Tvrdil toliko to, že se obává nástupu základní vojenské služby z důvodu možné účasti v konfliktu s Ázerbájdžánem. Nakonec doplnil, že nebýt konfliktu, na základní vojenskou službu by nastoupil bez problémů. Toto doplnění žalobce jen podporuje závěr o absenci nyní namítané roviny tvrzení v průběhu správního řízení. Žalobce tyto skutečnosti jedinkrát neuvedl v rámci správního řízení, ačkoliv měl objektivní možnost a *de facto* povinnost tak učinit. Tím spíše, jestliže z nich jeho obavy opravdu pramenily. S ohledem na dataci soudu předkládaného článku (9. 4. 2025) a Informace MZV ČR, č.j. 114111-6/2023-MZV/LDTP ze dne 23. 5. 2023, které mají prokazovat násilná jednání mezi příslušníky arménské armády, je zároveň zjevné, že žalobci mohly být i tyto známy již v průběhu správního řízení. Žalobce je mohl uplatnit před žalovaným. Neučinil tak. S ohledem na výše uvedenou judikaturu soud uzavírá, že přednes a prokazování nových skutečností v tomto případě nejsou možné. Nenastaly až v průběhu soudního řízení a žalobci musely být známy již ve správním

řízení. Z toho důvodu se těmito skutečnostmi soud dále nezabýval a navrhané důkazy neprovedl, neboť jsou ve vztahu k projednávané věci nadbytečné.

33. Zdejší soud vážil, zda předložená tvrzení žalobce byla s to vyvrátit domněnku, že Arménie je bezpečnou zemí, a to nejen v obecném slova smyslu, ale také ve vztahu k žalobci. Žalobce netvrdil žádné skutečnosti, které by vyvracely závěr o tom, že Arménii lze považovat za bezpečnou zemi původu. Žalobce neprokázal, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Z toho důvodu se soud ztotožnil s napadeným rozhodnutím a námitky žalobce neshledal důvodnými.

VI.

Závěr a náklady řízení

34. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
35. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. prosince 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.